

BOSSIER, Herman (Brugge 26 februari 1897 – Eigenbrakel 4 maart 1970). Zoon van **Arthur Bossier**. Volgde Grieks-Latijnse humaniora aan het Sint-Lodewijkscollege in Brugge, debuteerde op zestienjarige leeftijd met enkele schetsen onder de schuilnaam van Arminius in *De Vlaamsche Vlagge* en werkte, net als zijn broer Walter, mee aan de Brugse Vlaams-nationalistische culturele kring *Opstanding* (gesticht in mei 1916). In 1917 studeerde Bossier Germaanse filologie aan de door de Duitse bezetter vernederlandste universiteit in Gent.

Bossier was na de oorlog medewerker aan een Franstalig filmtijdschrift in Brussel. Van 1921 tot 1930 was hij redactiesecretaris van *Het Brugsch Handelsblad* en correspondent van *De Standaard*, waarvan hij van 1930 tot 1940 onder meer parlementair verslaggever en geruime tijd kunstrubriekredacteur zou zijn. Verder was hij adjunct-directeur van de pers- en voorlichtingsdienst bij het Belgisch commissariaat-generaal op de wereldtentoonstelling in Parijs (1937) en in New York (1939). In 1939-1940 trad hij op als Brussels correspondent van *De Tijd* (Nederland). In de Tweede Wereldoorlog was Bossier redacteur van *Het Algemeen Nieuws*, na de oorlog van 't *Vrije Volksblad*. Van 1947 tot zijn pensionering in 1962 was hij opnieuw journalist bij *De Standaard*.

Bossier maakte zich verdienstelijk door onder meer zijn politieke verslagen en zijn talrijke interviews met kunstenaars. Ook in Frankrijk kreeg hij bekendheid door zijn in 1942 verschenen studie *Geschiedenis van een romanfiguur* over de Brugse priester Van Haecke en J.K. Huysmans. Bossier, die lid was van de Internationale Mahler Gesellschaft en zich ook inliet met geschiedenis en volkskunde, maakte verder ophef met een studie over de zaak Coucke en Goethals, in 1950 gepubliceerd. Tot kort voor zijn dood bereidde hij over deze zaak een boek voor. Hij verwierp daarin de thesis, dat Coucke en Goethals het slachtoffer werden van een gerechtelijke dwaling door de omstandigheid dat zij geen Frans kenden. Hij bewees dat de geschiedschrijvers van de V.B., die deze zaak voor hem behandelden, elkaar op dit punt alleen maar hadden nageschreven.

Bossier, wiens familie in Brugge behoorde tot de intellectuele en artistieke kring rond de gebroeders Brulez en Julius Pée, was sterk bevriend met Paul Pée, een vriendschap die wordt belicht in het tijdsbeeld *Al mijn illusies bloeien* van Eric Defoort.

WERKEN: *Geschiedenis van een romanfiguur*. De "chanoine Docre" uit *L.à-bas* van J.K. Huysmans, 1942; – Vertaling uit het Frans van M. Gijzen, *Over het Vlaamsch Genie*, 1946; – 'De Zaak Coucke en Goethals', in *Nieuw Vlaams Tijdschrift*, jg. 4 (april 1950); – 'Mijn Collegejaren tijdens de eerste Oorlog', in *Haec Olim* (1954-1955); – 'Onze collegejaren tijdens de eerste Oorlog', in *Liber Amicorum Richard Declerck*, 1960; – 'Journalistieke herinneringen', in *Zo was Jan Boon*, 1962; – 'Herinneringen van een Brugs journalist', in *Burgerwelzijn* (12 januari 1968).

LITERATUUR: R. Brulez, *De haven*, 1952; – J. de Ceulaer, 'Vijftig jaar journalist en "speurder". Herman Bossier lijkt levende encyclopedie', in *De Standaard* (22 augustus 1967); – 'Herman Bossier schielijk overleden', in *De Standaard* (5 maart 1970); – W. Bossier, 'Herman Bossier. Gezelle- en Streuvelsnotities', in *VWS-Cahiers*, jg. 10, nr. 2 (1975); – E. Defoort, *Al mijn illusies bloeien*, 1991; – G. Durnez, *De Standaard. Het levensverhaal van een Vlaamse krant*, 2 dln., 1985-1993; – W. Bossier, *Stamboom van de familie Bossier, voor zoverre bekend*, 1996.

GASTON DURNEZ*